

която първо не е била, и послѣ да преведе на той языкъ таково произведеніе, каквото сѣ нашитѣ священи книги, trebuва да е доста вѣдущъ на той языкъ. Може ли, на примѣръ, въ нашитѣ времена, найдаровитыятъ и ученныятъ Французинъ, Англичанинъ, или Нѣмецъ, да свърши таковъ подвигъ за Рускиятъ языкъ? Ако бы ся хваналъ да го учи съ това намѣреніе, за да преведе на него священното писаніе, и ако предположимъ първо, чи този преводъ не е направенъ още ни на едно Словенско нарѣчіе, и освенъ това, ни едно отъ тѣхъ нѣма още азбука? Безпристрастнитѣ людіе ще ми отговорятъ: не;—ако и сегашното просвѣщеніе да превышава много ученността на предничѣ вѣкове, които бѣхѣ потоплени въ мрачна темнота отъ невѣжество и варварство. За да преведе нѣкой нѣщо отъ единъ языкъ на други, trebuва да знае совершенно той языкъ, на който превожда. Кога за да ся преведе само ветхитъ завѣтъ, Птолементъ употребиха седмдесятъ толковници, които бѣхѣ изучени въ высокитъ учебни учреждения въ Александрія, която тогава цѣвтеше въ ученіето; то какъ може да придумаме, чи за да ся преведатъ сичкитѣ наши священи книги ся